

“Miriapterix“-ul

Viorel Darie

Tudor Munteanu lucra în turnul de control al Cosmodromului din Bacău, situat undeva pe aproape de fostele Ateliere CFR și de Fabrica de Boghiuri. Munca lui era una de rutină. Trebuia însă făcută zi de zi, fără greșeală.

Într-un fel era și reconfortant să faci de serviciu în turnul de control. Trebuia să iei legătura cu echipajele cosmice utilizând aparatele video-telepatice, să afli dacă și ce probleme au, să găsești soluții în cele mai variate situații. Aveai legături permanente cu cele mai îndepărtate civilizații, cu tehnologia lor, cu modul lor de gândire. Uneori era amuzant să vezi aterizând unele nave, dintre cele terestre, și din ele coborând personaje pitorești. Câteodată coborau cuconițe simandicoase, de fapt ființe născute pe Terra dar plecate și rătăcind de multă vreme prin Cosmos. Era distractiv să le vezi pășind cu mare precauție pe caldarâm, cu pantofiorii lor delicați, cărora nu le pria deloc contactul cu suprafața Terrei, notorie pentru praful și glodul ei. Acestor ființe diafane nu le tihnea deloc sejurul pe Terra și se grăbeau să se îndrepte repede spre alte planete.

Tudor Munteanu își vedea liniștit de serviciul său la Cosmodrom. Până într-o zi însă, când se trezi cu un apel insistent din partea puștiului său, Mihăiță:

- Tată! Poți să vii mai devreme acasă? Știi, am fost la joacă pe malul Siretului și am făcut o descoperire nemaipomenită...

- Ce descoperire?!... Ce tot vorbești acolo, spune mai lămurit!...

- Vino acasă, și-ți spun!... Te rog mult!...

Ce era să facă bietul om? Făcu ce făcu și se grăbi mai devreme spre casă, curios să vadă ce avea de spus Mihăiță al lui. De fapt, nici nu mai avea tihnă să rămână la serviciu, își tot frământa capul vrând să afle mai repede despre ce descoperire ar fi putut să facă fiul său. Nici nu păși bine pragul casei că Mihăiță îl și întâmpină din ușă:

- Tată, vino să vezi ce am descoperit!... Nu-ți vine să crezi... Să vezi ce pasăre ciudată!...

Puștiul îl duse într-o cămară, unde-i arătă ceva misterios, un fel de pasăre, căreia îi și găsisse loc să o așeze într-o colivie de porumbei. Tudor de uită nedumerit la ce-i vedeau ochii și nu înțelegea nimic: era o fosilă, părea un soi de ființă ciudată, cu pene multe și late cât palma, ca niște aripi numeroase lipite toate pe un fel de muchie aducând ca o șiră a spinării. Părea ceva sfărâmicios, deși arăta ca un întreg. Penele acelea mari și late, îngălbenite și sfărâmicioase, erau mototolite, cu colțurile îndoite, arătau fioros dar și fragil, de îți era teamă să le atingi ca să nu se sfărâme. Ciudățenia acestor pene era că peste tot aveau mici semne ordonate întrucâtva pe orizontală, iar din loc în loc se vedeau, rotunde sau colțuroase, ceva ca niște chipuri omenești neclare.

- Ciudată fosilă ai mai găsit, copile! Uite, sunt om în vârstă, dar așa ceva n-am văzut în viața mea!...

Mihăiță părea mândru de descoperirea sa. Poate bizareria aceea nici nu era de pe pământ, poate venise de undeva din Cosmos, mai știi? Dar, înainte de a da cu presupusul, au considerat amândoi că era mai bine să se facă unele expertize de laborator. De aceea trebuiau consultați niște specialiști în domeniu.

Zis și făcut! Primul gând a fost să apeleze la unchiul lui Tudor, Larion, un funcționar cu ștate vechi la “Muzeul formelor de viață dispărute“. Au apăsas un buton și, cât ai clipi, pe un ecran din fața lor apăru chipul bătrânului unchi, demn de tot respectul.

- Unchiule Larion, uite de ce te-am deranjat... Puștiul meu a făcut azi o descoperire uluitoare pe malul Siretului. A găsit o pasăre străveche, fosilizată, dar nu ne putem da seama deloc ce ar putea fi...

- Eh, dragii mei! Mă bucur să vă văd! Pe Mihăiță al tău nu l-am mai văzut de când era mic! Ia, arătați-mi pe video ce ziceați că ați găsit!... Uau! Ce-i aia?... Așa ceva nici eu n-am mai văzut, cu toate că aici, la muzeu, am lighioane de tot felul. Poate ar trebui să apelați la Sediul General al muzeului nostru din Groenlanda, acolo sigur trebuie să vă găsească răspunsul!...

- Mulțumim pentru indicații și te salutăm, unchiule Larion! Rămâi sănătos!

Rămași singuri și nedumeriți în continuare, Tudor îi zice puștiului:

- Hai să teleportăm cușca asta, cu pasăre cu tot, la Sediul General din Groenlanda. Ah, dar nu mai am nicio para, nu ți-a mai rămas vreun ban, ne trebuie pentru teleportare?

- Ba da, am niște monede, căci azi n-am mai apucat să-mi cumpăr înghețată...

Au pus o monedă în aparatul de teleportare, au format o adresă și colivia cu pasărea măiastră a și ajuns la destinație. Prompt, de acolo veni și confirmarea: pachet primit, așteptați răspunsul în trei zile.

După trei zile veni însă răspunsul negativ de la cei de la Sediul General din Groenlanda: “Cu regret, rezultatul cercetărilor noastre este negativ. Toate

aparatele au dat același răspuns: Corp necunoscut“. După cinci minute s-au trezit și cu pasărea în colivie returnată.

Tudor însă rămase supărat:

- Ce le mai știi și ăștia?! Nu vezi că nu știi nimic? Ce ne facem acum?

Cineva i-a sfătuit să se adreseze la “Institutul formelor geometrizzate ale vieții“ din Pennsylvania.

- Păi de ce nu vorbești așa, fraților! își zise Tudor ca pentru sine, ceva mai optimist. Am un bun prieten din copilărie care lucrează de mulți ani acolo! Ia să-l apelez eu pe prietenul meu, profesorul Mitika Kray, din America!...

Ghinion însă! Profesorul nu era în Institut, era plecat într-o permisie de câteva zile, la un prieten din constelația “Nor Alb“.

Ce era să facă Tudor? Așteptarea este grea, mai ales când ai treburi importante de rezolvat. Noroc că, în aceeași dimineață, l-a sunat secretara ilustrului muzeograf Nelson Harmon de la asociația internațională “Clorofila“, la care ceruseră audiență mai demult, și abia acum bătrânul muzeograf putea să-i primească. Așa că, Tudor îl luă pe Mihăiță și, împreună cu colivia cea cu misteriosul “miriapterix“-ul, s-au teleportat îndată la sediul asociației, cheltuind alți bănuți dintre cei pe care îi mai aveau.

Bătrânul muzeograf îi aștepta deja. De cum i-a văzut și, mai ales, după ce i se prezentă și cușca cu ciudata pasăre, bătrânul specialist, în calitatea sa de președinte al asociației, începu cu o introducere lungă, cu fraze multe și întortocheate, încât abia de putea fi înțeles:

- Admirabil!... Exceptional!... Ce forme superbe!... Cum poate oare natura asta să fie așa de perfectă în formele ei... Nu sunt în măsură să-mi exprim toată recunoștința acelor generații de cercetători anonimi

care n-au precupețit eforturile... care va să zică și-acuma îmi aduc aminte...

După cum încep bătrânul muzeograf disertația, Tudor și puștiul său înțeleseseră repede că n-au nicio șansă să ajungă la capăt cu lămurirea misterului. Își făceau probleme cum să plece cât mai repede de acolo, că oricum nu vor putea afla nimic nou și de folos. Au luat colivia cu pasărea, i-au mulțumit bătrânului, l-au salutat și au plecat.

În stradă trebuiră să lămurească ce mai aveau de făcut.

- Hai să ne teleportam în Pennsylvania, poate a venit profesorul Mitika Kray, zise Mihăiță.

- Mda! Ai dreptate! Dar chiar nu mai avem niciun șfanț în buzunar... ne-au mâncat teleportările astea toți banii, fâțându-ne de colo-colo, și degeaba!

- Stai, mai am eu niște monede! Știi... mi-ai dat mai demult niște bani pentru bazinul de înot!...

- Bine, dă încoace o monedă! La leafă să-mi aduci aminte să-ți dau banii înapoi, chiar și ceva în plus, că ai fost băiat de treabă...

S-au teleportat pe dată la catedra profesorului american. Însă, deși era prezent, profesorul nu-i putea primi imediat: era foarte ocupat cu niște oaspeți importanți de pe o altă planetă cu care se duceau tratative de colaborare. Cu chiu, cu vai, într-o pauză a ședinței de protocol l-au prins pe hol și l-au abordat:

- Hei, Mitică, tu ești?

Profesorul Mitika Kray se uită perplex la Tudor, mirat, dar nedându-și seama pe loc de unde anume îl cunoaște! Apoi se însenină brusc la față și-i zise bucuros:

- A! Tu ești, Tudore? Mai să nu te cunosc!... Și ăsta-i puștiul tău?

- Da, e băiatul meu, îl cheamă Mihăiță!...

- Măi, ce-au mai trecut anii! Dar cum de-ați ajuns pe aici?

- Iacă, cu niște probleme! Puștiul meu a găsit o chestie ciudată, undeva, pe malul Siretului, ceva ca o pasăre, un “miriapterix“. Uite ce ciudățenie de pasăre!

Și Tudor ridică sus colivia să-i arate pasărea vechiului său prieten.

După câteva clipe de studiere cu atenție, privind pasărea din toate unghiurile și direcțiile, profesorul zise:

- Nu știu ce poate fi! Nu e de domeniul meu! N-am mai văzut niciodată așa ceva! Dar știți ceva? Dacă nu vă grăbiți, așteptați până îmi termin lucrarea capitală de azi, “Popasul Gândacului și Tentative de Comunicare cu Ființe Extraterestre Similare“, apoi poate mai stăm de vorbă. De acord? Atunci vă rog să mă scuzați... nu mai am deloc timp acum... vorbim mai târziu, mă așteaptă o delegație de pe o planetă străină... La revedere!...

Și profesorul dispăru.

- Și noi ce facem acum, întrebă Mihăiță?

- Ce să facem? Nu mai așteptăm, ne întoarcem acasă! E clar că nici de aici nu vom pleca lămuriți. Noroc că biletele astea cu teleportare sunt dus-întors! Că altfel rămâneam pe aici, blocați și fără părluțe!

Ajunși acasă, s-au mai liniștit. Nimeni nu știa să-i lămurească defel ce e cu “miriapterix“-ul lor. Cineva i-a mai sfătuit încă să trimită colivia cu ciudățenia de pasăre la “Institutul de studii comparative ale formelor primitive de viață“. Dar și de acolo a venit un răspuns mai ciudat decât pasărea însăși: “Rușine! Homo sapiens s-ar putea preocupa de lucruri mai serioase!“

Ultimul răspuns i-a înfuriat peste măsură. Au luat colivia cu “miriapterix“-ul și au aruncat-o într-o magazie de vechituri, uitând o bună vreme de ea. Și cine știe cât ar fi stat lucrurile astfel dacă ciudățenia cu “miriapterix“-ul

nu ar fi avut șansa să fie elucidată în cele din urmă, la fel de straniu. Într-o seară, nici nu veni Tudor bine de la serviciu și nici nu apucă să mănânce și să se odihnească un pic, că s-au trezit cu un apel de la părintele Macarie din Suceava, un cunoscut secretar la cancelaria arhiescopiei orașului. Nu se știe cum aflate părintele despre pasărea ciudată găsită de băiatul lui Tudor pe malul Siretului. Dar acum se interesa și era curios să vadă și el ciudățenia aceea de fosilă.

Tudor și fiul său se bucurară la auzul acestei vești, dar când încercară să găsească colivia cu pasărea abia de și-au amintit pe unde o aruncaseră. În sfârșit, după ce au recuperat-o, au plecat la Suceava unde îi aștepta părintele Macarie.

Au luat o navetă aeriană locală până în nordul țării, care nu costa nimic, pentru că Tudor avea gratuități pe transportul local. S-au prezentat la preasfântul părinte Macarie care, văzându-i, i-a întâmpinat cu bucurie în glas:

- Ho-Ho! Ia uite că au și venit! Bine ați sosit!

Părintele Macarie era un bonom bine dezvoltat la corp, plin de sănătate și voie bună. I se citea pe chip cât de înțelept era. Luă colivia cu "miriapterix"-ul din mâinele lui Mihăiță, o ridică în dreptul ochilor s-o studieze mai bine apoi, după câteva minute de suspans, mai întâi i se înveseli chipul, apoi începu să râdă de-a binelea.

- Ce-i cu "miriapterix"-ul nostru? se interesă Tudor, foarte curios.

- Măi, oameni buni, ceea ce vedem noi aici nu este un "miriapterix", nu este o pasăre, ca să zicem așa...

- Dar ce este părinte? îl întrerupse iarăși nerăbdător Tudor pe sfinția sa.

Părintele, semețindu-și și mai mult statura de om înțelept și ținând în continuare în sus colivia cu ciudățenia în ea, rosti în cele din urmă:

- Ceea ce aveți voi aici nu este nici pasăre, nici șarpe, nici pește... E un lucru făcut de mâna omului... ca oricare lucru făcut de om... Toată tinerețea mea am petrecut-o pentru a cerceta, fără odihnă, mărturii despre formele străvechi de comunicare interumană, folosite cu multe secole în trecut pe Pământ. Ceea ce ați adus voi este un obiect înfocat, numit pe vremuri *carte*, care se folosea pentru transmiterea gândurilor de la om la om, de la generație la generație. Hai să ne uităm pe obiectul din colivie... Vedeți... pe fiecare aripă, mă rog, să-i zicem foaie, sunt niște semne mici, numite *litere*. Fiecare cârlig din acela înseamnă ceva, iar puse semnele astea unul lângă altul... pot transmite gândurile oamenilor...

- Vezi, Mihăiță, se adresă Tudor fiului său, ce minte mai aveau și oamenii ăștia din vechime, să folosească o metodă așa de greoaie ca să-și exprime gândurile! Pe când acum... cu telepatograful...

- Ehei, telepatograful! interveni părintele. Telepatograful a fost inventat mult mai târziu. Însă, închipuiți-vă, oamenii aceia din vechime... lipsiți de alte mijloace de a-și fixa gândurile... foloseau aceste metode dificile de transmitere a ideilor. Hm! Ia să ne uităm!... Dacă se mai vede bine și nu fac eu nicio eroare de descifrare, parcă văd pe prima foaie niște idei: A... a... aaa... A...L...M...ALMANAH SCIENCE FICTION!!!!!!

- Ptiu, drace! Ce ciudățenie! făcu Tudor. Iar noi, care credeam că am făcut cine știe ce descoperire de vietate din vremuri străvechi!...

- Nu vă necăjiți, căută să-i îmbuneze părintele Macarie. Eu sunt un mare pasionat și un colecționar al acestor mărturii străvechi ale vieții oamenilor de demult.

Am deja în colecția mea două exemplare de o neasemuită valoare. Una dintre aceste opere din colecția mea se intitulează “Cartea Apicultorului“. Iar cealaltă, la care țin în mod cu totul deosebit, se intitulează “Fizica, Manual pentru clasa a VI-a“! Așa că, mi-ar face mare plăcere dacă mi-ați dona acest exemplar descoperit de voi!...

- Cu mare plăcere, părinte Macarie. Suntem cât se poate de recunoscători că nu ne-ai lăsat în neștiință și ne-ai lămurit cum stau lucrurile cu această ciudățenie...

- Vă mulțumesc mult ! Mergeți cu voia cea bună! Și dacă mai găsiți ceva asemănător, vă rog, nu uitați de mine!...

Părintele rămase cu colivia și cu noua sa achiziție în brațe, legănându-se mulțumit și nerăbdător să o studieze până la capăt.

- Și acum ce facem? Unde mai mergem? îl întrebă Mihăiță pe tatăl său.

- Cum unde? Acasă! Și poate ar fi bine ca de aici înainte să înveți să deosebești un “Almanah“ de un “Miriapterix“!